

ΣΥΛΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΑ ΤΩ, ΑΡΕΙΩ, ΠΑΓΩ,
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Γράμμοδ. 2

Ἐν Ἀθήναις τῆ 13 Ἰανουαρίου 1969

Π ρ ό ς

Τόν Κύριον ἐπί τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργόν

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ διαβιβασθέντος μοι, διὰ τοῦ ἰπ' ἀριθμόν 14251 ἔτους 1968 ὕμετέρου ἐγγράφου ^{ἐρωτημάτων} τοῦ Συλλόγου Συμβολαιογράφων τοῦ Ἐφετείου Κρήτης, ~~ἀρωγήματος~~ περί τῆς ἐννοίας τοῦ μόνου ἄρθρου τοῦ Ἄν. Νόμου 317/1968, ἔχω τήν τιμήν νά ἐκφέρω τήν κατωτέρω γνώμην μου.

Ὑπό τήν ἰσχύν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ἄν. Νόμου 263/1968 ἐγεννήθη ἀμφιβολία, τό μὲν ἂν ἦτο ἐπιβεβλημένη ἡ τήρησις τῆς ἐν αὐτῷ ὑποχρέσεως τῶν συμβαλλομένων, πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπό τῆς ἀκτῆς ἀποστάσεως, εἰς πᾶσαν ἐμποίησιν ἀκινήτων ἢ μόνον εἰς τίς παρ' αὐτῶν καταρτιζομένας συμβάσεις πωλήσεων τούτων, λόγῳ τῆς εἰς τήν διάταξιν ταύτην ἀναφορᾶς, ὡς συμβαλλομένων τοῦ πωλητοῦ καί ἀγοραστοῦ, τό δέ ἂν ἦτο δυνατόν νά τύχῃ ἐφαρμογῆς τό 2ον ἐδάφιον τῆς 2ας παραγράφου, ὅπερ εἰς τήν περίπτωσιν, καθ' ἣν τό ἐμποιούμενον ἀκίνητον ἐκείτο εἰς ἀπόστασιν ἐλάσσονα τῶν 500 μέτρων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ὑποχρέου τόν πωλητήν, ὅπως προσκοπέσῃ βεβαίωσιν τοῦ

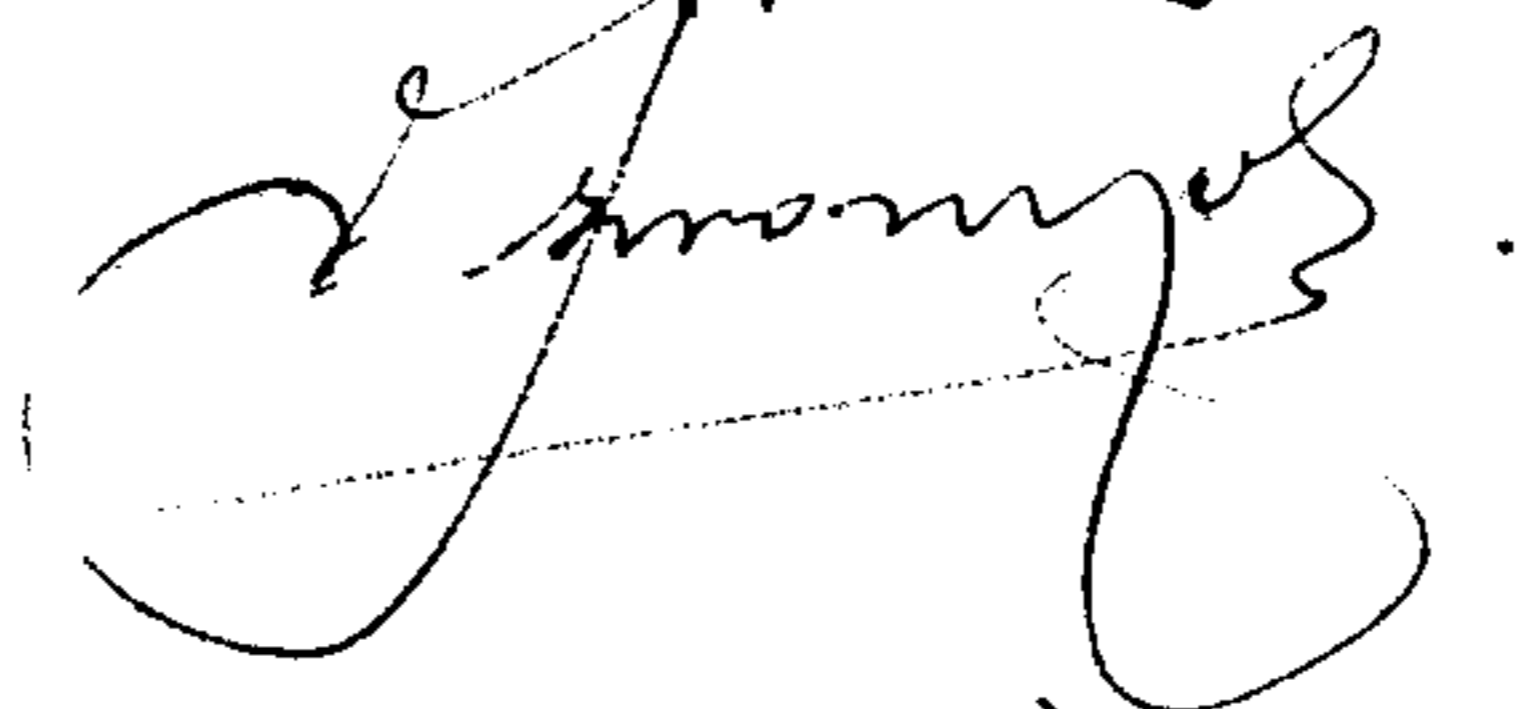
άρμοδιου κατά τόπον Οικονομικού Έφδρου, περί άνυπαρξίας δικαιωμάτων του ημοσίου επί τούτου. Τήν άρσιν τών άμφιβολιών τούτων, ήρπεν ή άντικαταστήσασα τό άρθρον τουτο μεταγεγεστέρα διάταξις του άρθρου μόνοθ του Άν. Νόμου 317/1968, ήτις άπεσαφίνισεν, ότι ή ύποχρέωσις πρόσ δήλωσιν, άν τό έμποιούμενον άκίνητον κεϊται εις άπόστασιν μείζονα ή έλάσσονα τών 500 μέτρων από τής άκτής τής θαλάσσης βαρύνει τούς συμβαλλομένους, εις πάσαν έν γενεί περιπτώσιν μεταβιβάσεως άκινήτων υπό τήν έννοιαν προδήλως του άρθρου 1033 του Αστ. Κώδικος, όπερ ώς μεταβίβασιν τής κυριότητος άκινήτου χαρακτηρίζει πᾶσαν διά νόμιμον αίτίαν μετάθεσιν τής κυριότητος τούτου, ειτε έπαχθῆ ειτε χαριστικίν. Έξ έτέρου δέ, δέν έπανελάβε τό προμνησθέν έδάφιον 2ον τής 1ης παραγράφου του άρθρου β του νόμου 263/1968, διά δέ τής 2ας παραγράφου προσέδωκεν, άναδρομικώς, ισχύν εις τά μέχρι τής ένάρξεως του καταρτισθέντα συμβόλαια, άνευ τών έν τῷ άντικαθισταμένῳ άρθρῳ 6 του Νόμου 263 άναφερομένων δηλώσεων και βεβαιώσεων, ήτις ρύθμισις θά ήτο όλως περιττή, αν ή τε άντικαταστήσασα τήν προγενεστέραν διάταξιν του άρθρου τούτου νεωτέρα τοιαύτη και ή άντικατασταθείσα ειχον τήν έννοιαν, ίν υποστηρίζει ό Σύλλογος σθμβολαιογράφων, τοιτέστιν, ότι ή πρόσ δήλωσιν ύποχρέωσις ύφίσταται μόνον διά τας δι' έπαχθῆ αίτίαν μεταβιβάσεις τής κυριότητος άκινήτων. Πέραν τούτου ή τοιαύτη άπο-

φικς ἀντιτίθεται οὐ μόνον εἰς τό σαφές γράμμα τῆς νεωτέρας διατάξεως, ἥτις οὐδεμίαν διάκρισιν ποιῆται, περί τῆς αἰτίας δι' ἣν ἐχώρησεν ἡ μεταβίβασις, ἐν ὅφει μάλιστα τῶν γεννηθεισῶν ὑπό τό κράτος τῆς προγενεστέρας ἀμφιβολιῶν, ἀλλά καί εἰς τόν σκοπόν, ὅστις ἐπιδιώκεται διά τοῦ νόμου τούτου, τούτέστι τῆς προστασίας τῶν πλησίον τῆς θαλάσσης εὐρισκομένων δημοσίων κτημάτων, λόγῳ τῆς μεγάλης ἀνατιμήσεως ἐσχάτως τῆς ἀξίας των. Ἀλλά καί περιττή ἔτι ἂν ἤθελε θεωρηθῆ ἡ διατύπωσις αὕτη, διά τάς ἐπί χαριστικῆς αἰτίας μεταβιβάσεις, σκόπιμον εἶναι πρὸς τό συμφέρον τῶν συμβαλλομένων ὅπως τηρῆται, ἐφ' ὅσον ἐάν κριθῆ ἀπαραίτητος ἡ μή τήρησις της, συνεπάγεται ἀπόλυτον ἀκυρότητα, διά τάς μεταβιβάσεις ταύτας.

Μετά τῆς προσηκούσης τιμῆς

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Κ. Θασόπουλος